

itēque intemperantem alij incontinentem, & incontinentem intemperantem confusē dicunt esse alij eos inter se differre volunt. Prudentem verō interdum negant vllō modo incontinentem esse posse: interdum nonnullos, qui prudentes sūt & solertes, incontinentes esse. Præterea dicuntur iræ, & honoris, & lucri incontinentes. Atque hæc quidem sunt, quæ de his virtutibus ac vitiis, crebris hominum sermonibus vsurpantur.

CAPVT II.

D Vitare autem possit aliquis, quo modo is, qui de rebus rectē existimat, incontinenter viuere queat. Qui scit igitur, vt incontinenter viuat, fieri posse negant nonnulli. Graue enim ac difficile fuerit, vt arbitrabatur Socrates, in quo infit scētia, in eo aliud quippiam dominari. & hic & illuc enim, quasi mācipium, trahere. Socrates enim proinde quasi nulla sit incōtinentia, omnino rationem eorum, qui aliquam statu ebant oppugnabat. Neminem enim qui bēne de rebus existimaret, quicquam aliud quā quod sit optimum, agere scit si agat, propter inscientiam agere. Hæc igitur ratio ea in controuersiam reuocat, quæ sunt in promptu, quæque perspicuē apparent: & querendum est, si perturbatio incontinentis abs inscientia proficiscitur, quis sit hic inscientiæ modus. Incontinentem enim id, quod agit, non putare agendum esse prius, quā perturbatione concitetur, perspicuum est. Sunt autem nonnulli, qui alia ex his concedūt, alia non item. Nihil enim scientia potentius esse fatentur. Neminem autem quicquam præter id, quod ei potius esse vitum est, agere, non fatentur. Atque ob hanc causam dicunt incontinentem non scientia præditum, sed opinione dūtaxat imbutum, à voluptatibus superari. Atqui si opinio est incontinentis, non scientia: neque firma existimatio, quæ aduersetur & obstat cupiditati, sed infirma & imbecilla, vt iis contingit, quorum in dubio est animus: profectō ei ignosci debet, si in ea non permaneat aduersus vehementeis & firmas cupiditates. Improbati verō non est ignoscendum, neque vlli cuiquam rei vituperabili. Superatur igitur à cupiditate incōtinēs, prudētia reclamāte & repugnāte. Hæc enim potētissima quædā res est. At hoc absurdū. Erit enim simul idē prudēs & incōtinens. Nemo autē prudentis esse dixerit, sua volūtate res improbissimas admittente. Præterea suprā docuimus, qui sit prudens, eundem ad agēdum esse aptissimum: quippe qui in extremis, id est, in rebus singularibus versetur, aliis que virtutibus ornatus sit. Præterea si in eo situs est continens, vt vehementeibus & malis cupiditatibus incendatur: non erit profectō temperans conuincens, neq. cōtinens temperans.

A καὶ τὸν ἀκρατῆ, ἀκόλαστον συγκεχυμένως. οἱ δὲ ἐπίφοροι εἶνά φασι, τὸν δὲ φρόνιμον, ὅτι τὸν οὐ φασι ἐνδέχεσθαι εἶναι ἀκρατῆ ὅτι δὲ εἰς τοὺς φρονήμοις ὄντας καὶ δεινοὺς ἀκρατῆς εἶναι. ἐπ' ἀκρατεὺς λέγονται, καὶ θυμῷ, καὶ πλῆξι, καὶ κέρδει. τὰ οὐκ οὐκ λεγόμενα, ταῦτ' εἶναι.

Κεφάλαιον 6.

B **A** Πορῆστέ δ' αἱ πῖς, πῶς ὑπολαμβάνονται ὁρθῶς, ἀκροτελευταίαι τις ὀπισθεῖ μὲν οὐκ οὐ φασι πῖς οἶόν τε εἶναι. δεινὸν γὰρ ὀπισθεῖ μὲς ἐκείνης, ὡς ὅτι Σωκράτης, ἀλλόπι κροτεῖν, καὶ ἀπειλέειν αὐτὸν ὡς περ ἀδράποδον Σωκράτης οὐκ ὅλας ἐμάχετο πρὸς τὸν λόγον, ὡς ἐκ οὐσης ἀκρασίας οὐδένα γὰρ ὑπολαμβάνοντα, κροτεῖν παρὰ τὸ βέλπυον, ἀλλὰ δι' ἀγνοίαν. οὗτ' οὐκ οὐκ ὁ λόγος ἀμφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἐναργῶς, καὶ δὲον ζήτησιν ἀπὸ τοῦ πάθος, εἰ δὲ ἀγνοίαν, τίς ὁ ἔσπος γίνεται τῆς ἀγνοίας ὅτι γὰρ ἐκ οὐκ οὐκ ἀκρατεῖς οὐκ οὐκ. πλὴν ἐν τῷ πάθει γὰρ ἐκείνου, φαίνεται εἰς δὲ πῖς, ὅτι τὰ μὲν συγχωροῦσιν τὰ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ ὀπισθεῖ μὲς μὲν εἶναι κροτεῖν, ὁμοιοῦσιν τὸ γὰρ μὲν ἀπὸ κροτεῖν παρὰ τὸ δὲ ἀν βέλπυον, οὐκ ὁμοιοῦσιν καὶ διὰ τῆτο, τὸν ἀκρατῆ φασιν ἐκ ὀπισθεῖ μὲς ἔχοντα, κροτεῖν εἶναι ὑπὸ τῆς ἠδονῆς, ἀλλὰ δὲ ἀν. ἀλλὰ μὲν εἶ γὰρ δὲ ἀν, καὶ μὴ ὀπισθεῖ μὲς, ἐχρυσὶ ὑπόλοιπῃς ἢ αἰπιτείνουσα, δὴ ἠρεμῆς, καὶ δὲ ἀπὸ ἐκ τῆς διαίτης, συνηνῶμι τῷ μὴ ἐκ ταύτης, μὲν ἐκ πρὸς ὀπισθεῖ μὲς ἐχρυσὶ τῆ δὲ μοχθηρία οὐ συνηνῶμι οὐδὲ τ' ἀλλων ἐδενὲ τῆς ἡκατῶν φρονήσεως ἀπὸ ἀνπιτείνουσας ἄτη γὰρ ἐχρυσὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐρύτατον. ἀλλ' ἀποπνίξεται γὰρ ὁ αὐτὸς αἰσφροσύνη καὶ ἀκρατεῖς φήσας δὲ αὐτὸς αἰσφροσύνη εἶναι τὸ κροτεῖν ἐκόντα τὰ φαντάται. πρὸς δὲ τούτοις, δὲ δεινὰ κροτεῖν, ὅτι κροτεῖν γὰρ ὁ φρόνιμος ἢ ἐχρυσὶ γὰρ πῖς καὶ τὰς ἀλλας ἔχων ἀφεται. ἐπὶ, εἰ οὐκ ἐκ τῆς ὀπισθεῖ μὲς ἔχων ἐχρυσὶ καὶ φαύλας, ὁ ἐκροτεῖς, ἐκ ἐστὶ ὁ σῶφρον ἐκροτεῖς οὐδὲ ὁ ἐκροτεῖς, σῶφρον. At hoc absurdū. Erit enim simul idē prudēs

Nam